Прошу передати Вп. Д-ру Ів. Франкови

172.

Адреса: Редакція Літературно-Наукового Вістника Львів.

27 грудня (9 падолиста) р. 1903. Тернів.

Як би Ви знали, любий Куманику, як на мене нагнуєшь чесні патріоти за не-моральний віршик мій „Молодий патріот.“! Я звичайно не осаджую, що надруковав його, хоч було б красше, як би замість слова „в б....х“ Ви вдрукували „у шинках“, як. я Вас здаєть ся і прохав виправити. Ну та меньша з тим, зробленого не вернеш! Але ж, кумцю мій любий та волохатий, нащо се Ви мене на публіку виставили, давши місце критичній рецензиї на мій альманах отому Куману вісьмнодцятому д. Дурашенку з Москви? Гай, гай! не сподівав ся, щоб Ви мені москалика підвели! Не вже ж не можна було перечекати який час на якусь основнійшу, серьознійшу рецензию, або й просто доручити се кому иньшому

Не штука лаяти, а от здумай солідн
арґументувати! А сей добродій обляв
мене з доброго дива помиями, а куми
і приятель ніби то й радий з того!. Зви-
чайно, тут кумівство не при чому, але
не можу я думати, що б Ви подіяли
таку нісенітницю, як той написав!
Для того ж не зазначим, що редак-
ція не гадить ся з тими поглядами
і висловить ся пізнійше, коли не зараз?
Подивіть ся, сей Дурищенко ва-
жить поезиї, як чумак рибу, — на
десятки, взяв грубіянський тон і
простірікує чарти батькова чо!
Я признаю свободу друку, але не
признаю свободи лаяти, образи,
бо се насильство, а мені як авторо-
ви не випадає публично перечити.
Ся стаття і поводжіня відповідно
мене редакції трохи немило Коцюбин-
ського, Литу, Шелухіна особливо
і инших. Так і знайте, куме, я про
Вас маю жаль... Чи передав Вам
д. Кость Ивнківський мою поезию на
одкриття памятника Котляревському
яку мені заборонили читати в Полтаві?
Коли її видрукуєте в Л. Н. Вістнику,
будьте здорові. Все ж таки цілую
Вас, а О. Ф. і дітворі-хрещениці
шлю свій привіт.

Ваш щирий Максим Веремич